

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיֵּצֵא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ה' - חלק כ"ב

קונטרס 142

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שאי אפשר להגיע לזה בלי תורת הסוד המבורך בזה"ח וברמז"ח, ובש"ח במשקת שבועות שליו (דף פ"ב).

וכן אפשר לפרש המשנה (יופ"ח פ"ח), אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל! לפני מי אתם משרתין ומי משה אתכם, אתכם בעיניכם בשמיים שצאמה (הספאל לו) ונקומי עליכם מים טהורים וטהרתם. ואומר (דקנ"ה ו') מקנה ישאל ה', מה מקנה משה את השמיים, אף מקדוש פרוך הוא מטהר את ישראל. דקנ"ה ו' תורת זה תורת הים, שלפני לימוד תורת הסוד צריך לקבלה (ראה קמ"ד נמשל שלשת אהרן, ו"מ"ו מלמה אתכם, מי שאינו לו מקנה, "מי" שהוא תורת הסוד, שפיר אתכם כמו מקנה, כמו שכתב הצה"ק רבי יצחק מאקאריו ז"ל ע. ואמר פה השלם פה קמ"ד) שיהיה מטהר כמו מקנה, וז"ל: אמר: קצת בני אדם אומרים בפניהם שישביו בקשרים ואין להם מקנה אינם רוצים לקדש זה, ואני אומר להם

אדקבא, על דרך שישמעייה מרוב שאמר כשקל יום טוב בערב שבת אין צורך לקבל על השבת, כי מה צורך מקנה גדולה מקדשת יום טוב, עכ"ל. (ענין קמ"ד בכבוד דף ט"ו על פסוקו "הקלים שני קבלת גמר יום טוב וישירי שבתים כבוד)

וראים מקל זה ששל ידו תורת הסוד יבוליים למות להשמים שערי קדושה וזה בכל המשנה מודה, שמתורת הסוד משה ומונח את הנפש כמו שהבאנו בספר אור הזוהר מאריך צדיקים, וז"ע.

עוד אמר רבי שמעון שם כבודא רבא, וזה לטעמו: אמר רבי שמעון, למה לא אביא דגיתותי, לארצה לא אביא דתשמע, דקא אגז קיימז עקליו. ביאר: אני לא אומר להשמים שיאנחו וגם לא לארץ שתשמע כמו שאמר משה בנינו, כי משה בנינו הוקיר את עם ישראל שלא חטאו, (על זה פירש הקמ"ד שמים וארץ, אבל אנהו עוקקים בתורת הסוד שהיא קיום העולם, ואין צורך לעדות שמים וארץ כי העוקקים בתורת הסוד יגלים מן הענין).

מקאן אנו רואים שמתורת הסוד היא קיום העולם, וכדוע כל הנאולה לתורה קלימור הוזה"ח, המבורך בזה"ח מקדוש (ה"ג פ"ב): "ובני דעתינו ישראל למשעם מאלנא דחני דאיהו האי ספר הויה יקונו ביה מן גלותא ברבמי, ויתקניו בהו"ו ה"ו בךד ויקנו ואין עמו אל קבר" (דברים ג'...)

וכמו שאמר בזה"ח (וזה"ח ח"ב ד"ט ע"ב) על דור: "וכן דברא דקא ג'קם עלקא עד דיתיי מלקא משיחא" (כדוע שבכות לימוד הוזה"ח והדרות ישקו מן גלותא בתקמים ועוד לא יאשרו לשקו, כמ"ש בזה"ח ובתקמים, וכתקו ו איתא: "ובקח ג' נשיא לתתא ויתפרקו וכו' וכו' ויתקל לתתא ברבא בתקא

בספר יומיא, וכגיה וקראת דרור בארץ וגו'". ובפרשת נשא אמר רבינו יהודה ב"ר אבהו דא יקונו מן גלותא בתקמי".

העולם סוער וגועש, דברים קורים בו מלקיות מתגרות זו בזו, וכבר אמרו "אם ראית מלקיות מתגרות אלו באלו, צפה לרגלו של משיח". סימן זה מתקדם בנו, כמו שמתקדם סימן נוסף "אם ראית דור מתרחף ומגדף צפה לשל קולו של משיח". פי "הכל בשביל ישראל!": שם ילקחים, כדי שפאן ילכו עם ערכו מנו, יקנו דברים אטומים ויאגרו מים. ופסוק מפרש הוא בביאי האמת והצדק"י הכתי גוים, לשמו מנחתם". לפעמים מקרית מבורא אשה אחת לזלי, ולפעמים רק פנה אחת, כחוח ועיר וכתשים (נעשים שמוכה. ולפעמים: הברית חוזרת מקלי עובה נצוד עריהם מקלי איש מאין יושב" ומדוע, "אמרתה: אך תיראי אותי, תקחי מוסר".

פרש רש"י: "בהאתי פרגעתי על הנקרים כדי שיתראו ויתראו, ולא יזרת מענתי", ולא יתקבו פמי ישראל חלילה. ולא זו בלבד, אלא "כל אשר שקדתי עליהם", לא יזרת מונח כל הטוב אשר ציווית להביא עליהם" (פירוש רש"י ולא יזבת מענתי - ולא יתקבו מדויה, כל אשר שקדתי עליהם - ולא יזבת מפני כל הטוב אשר ציווית להביא עליהם)

את פשר הדברים ניתן להבין מספר נקל והוא "הקמת חפץ חיים": מבישה בהודי תושב סין שעסק בעסקי יבוא ויגלל מסחרו ונסע לאירופה, ואין אפשר בלא ליסור לעיניה ראיון ולהתברר מפי ה"חפץ חיים"? בא, והציו עמנו.

ארוו פני הצדיק, ונאל: "מה נשמע בסוין?" נאנתי, (ספר שהיהודים מתי קטש, הקהילות קטנות, ואין מרדך וכב, מורה הרבאה וישוח...)

נגנה הצדיק: "צרת כבים היא בתקופתנו שמוע אני זאת מיהודים כצפון אפריקה ובדרומה, בדרום אפריקה ובאוסטרליה. נישון קשה היא, אך ישנו לעמוד בו. עבודתך הפתית את ספרי "דתי ישראל"... קטחו במתנה, תלמד ותלמד אחרת". ומה עוד לשמע בסוין?"

תמה אותו יהודי לשאלה. אך ספר ששקר ענק נקרו, והציו בקשה תחבת דלים. הטיעו פשרים והודו שהיית יכול. אלפים טבעו מאות אלפים אבדו קורוהו ג...)

ג"ה חפץ חיים" מונענו, ומתענו בכל כרטי.

אי נראה ואיום, מנת דיון ומתחה...

2. ילקוט שמעוני (עמ"ס - פרק ט - וכו' תמ"ט) אמר רבי לוי אם ראית דור מתרחף ומגדף צפה לרגלו של משיח מה טעם אשר חרפו אויבך ה' הוא חרפו עקבות משיחך וכתוב בתורה ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

העו ונאל: "רבי, מה לנו ונקם?" ענה ה"חפץ חיים": אילו היה מישוה מציב כמה בכפר העיר גנושה, בית פולין, עולה עליה ומתחיל לנאם באידיש, למי היה מכוון דבריו?"

ענה האיש: "להודים נדאין" "מדוע, חקר ה"חפץ חיים", אכל מה מעוט הם בעיר הגדולה?" "אכן", אישי האיש, "אכל רק הם מבינים את המשפה..."

"בדיוק כך!" התלבה ה"חפץ חיים": "אסונות אלו הם איתות מן השמים, אכל למי מאותתם הם? "ובל למי שמוני את השפה..." מה מבינים הפנים באותותי מדת הדיו המתנהל? מכונים הם אליו, כדי שישבו בתשובה. אכל יצד נעב עליהם? מסוברים שהודי מסין יגיע לאירופה, ויבאו לנדאין, ונספר. כדי שצופי את הקלטה, וישבו בתשובה מבעוד מועד..."

עבירנו דאנו למידע שומך עדין ומינו, מן הוויחם שלשעת אמת. אסונות טבע, פירועי מורד פאצות איום, מקרבים את האיום, כדי שלא נצטרך לחוותה על בשלנו חלילה. כדי שצופי לקח ממקורבים של אחרים, וישבו בתשובה, ועל בני זה "נע לא יזכר באהודינו". וקדי שנתנו לבוראנו, "מרום וקדוש שמו, פועל גבורות עולה חדשות, פועל מלקות זרע צדקות, מאמץ ישועות".

אנו אומרים בכל יום בשמונה עשרה: "מודים אנטו לך, שאתה הוא ה' וכו', ועל נסין שבקל יום עמנו וכו', בכל יום ויום עולה עמנו הקב"ה נסים, וכן בתפלת "על הנסים" מודים אנו "ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם וכו', להודות ולהלל לשנת הגדולה" נסים מתחילים בכל יום ויום, ולפעמים נתנה לנו קצת נסים, אך הרבה נסים יתגלו לנו רק אחרי הרבה שנים, וכמו שביאר החת"ם עה"פ (שמות פרק לו כ) וראית את אחרי וכן לא נרא שוב אחרי הפעשה מבינים את התקנת נד השיית.

בדיוק אותם הנסים אנו רואים היום לפני מתן תורה שהתורה הקדושה אומרת לנו ומה סיני עשו מול, במונים אלו אנו רואים שיש הר הגש, שמוציא עשן מדל עול לב השמים, מה 3. אנו רואים ברש"י שוקמים פרק ב פסוק ו אשר הארבו יום יום - נמים הארבו, שנים את הארבו, לפי שנתעלו בקספיהו הוא שצאמר (פסוק ט) הר גשש, שרעש עליהם החר להורגן, שהתקצות הר הגשש הוא נשלה ממש: ותברך שמו כמ"ש בתהלים (ד' לו) המפיט בארץ ותרעד יגע בקרבים ונאששו. וברש"י פרש (שמות ט"ו) ויה סיני עשן מול, ובמלכים ב' ביאר: (שמות ט"ו)

שְׁעָרֵי מוֹת, וְשְׁעָרֵי צַלְמוֹת מֵהַצַּד
הָאֲחֵר, דְּרִגּוֹת יְדוּעוֹת שְׁשׁוּלְטוֹת
בְּעוֹלָם. שְׁעָרֵי מוֹת וְשְׁעָרֵי
צַלְמוֹת - זֶה נִקְבָּה וְזֶה זָכָר,
וְשְׁנֵיהֶם יָחֵד.

וְעַל זֶה אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְאִיּוֹב בְּשִׁבִיל כָּל אוֹתָם דְּבָרִים
שֶׁהוּא אָמַר, (איוב ז) כִּלְה עֲנֹן וַיִּלְךְ
כֵּן יוֹרֵד שְׂאוֹל לֹא יַעֲלֶה, וְכֵן
אוֹתָם שָׂאָר דְּבָרִים. אָמַר הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, הִנְגַּלּוּ לָךְ שְׁעָרֵי מוֹת,
לְדַעַת שְׁהָרֵי הַכֵּל בְּרִשׁוֹתַי, וְכֵלָם
עֲתִידִים לְהִתְבַּעַר מִן הָעוֹלָם,
שְׁכֵתוֹב (ישעיה כח) בַּלַּע הַמּוֹת
לְנֹצֵחַ וְגו'.

בֹּא רָאֵה, וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת רַחֵל
וַיִּשְׁמַע אֵלֶיהָ אֱלֹהִים וַיִּפְתַּח אֶת
רַחְמָהּ. פְּעָמִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים,
לְמָה? אֵלֹא אֶחָד מֵעוֹלָם הַזֵּכֶר,
וְאֶחָד מֵעוֹלָם הַנִּקְבָּה, מִשׁוּם
שֶׁהַדָּבָר תְּלוּי בַּמִּזְלָה.

וּבְשִׁמְתָעוֹרְרַת רַחֵל בְּשֵׁם הַזֶּה,
שְׁכֵתוֹב יִסַּף ה' לִי בֵּן אַחֵר, יָדַע
יַעֲקֹב שֶׁהִיא רִאשִׁיָּה לְהַשְׁלִים אֶת
כָּל הַשְּׂבָטִים וְלֹא תִתְקַים בְּעוֹלָם,
מִשׁוּם כִּי רָצָה לְלַכֵּת וְלֹא יָכֹל,
וּכְשֶׁהֲגִיעַ זְמַנּוֹ שֶׁל בְּנִימִין, בָּרַח
וַהֲלַךְ לוֹ, כְּדֵי שֶׁהַבַּיִת לֹא יִשְׁתַּלֵּם
בְּאֶרֶץ אַחֲרַת, לְהִתְקַשֵּׁר בּוֹ
הָעוֹלָם הַקְּדוֹשׁ.

וְהֵינּוּ שְׁכֵתוֹב (בראשית לא) וַיֹּאמֶר ה'
אֵל יַעֲקֹב שׁוּב אֶל אֶרֶץ אַבְוֹתֶיךָ
וְלִמְלֹכֹתֶיךָ וְאֶהְיֶה עִמָּךְ. מֵה זֶה
וְאֶהְיֶה עִמָּךְ? אֵלֹא אָמַר לוֹ, עַד
כֵּאֵן רַחֵל הִיָּתָה עִמָּךְ עַקֵּר הַבַּיִת,
מִכֵּאֵן וְהִלָּאָה אֲנִי אֶהְיֶה עִמָּךְ
וְאֶטֵּל אֶת הַבַּיִת עִמָּךְ עִם שְׁנַיִם
עֶשֶׂר הַשְּׂבָטִים. וְהֵינּוּ שְׁכֵתוֹב
וְאֲנִי בְבֹאֵי מִפְּדֵן מֵתָה עָלַי רַחֵל.
עָלַי הִיָּה זֶה, וּבִגְלָלֵי הִיָּה הַדָּבָר
שֶׁהִיא נִדְחָתָה, וּבִקְבָה דִּירַת אַחֲרַת
וְנִטְלָה אֶת הַבַּיִת בְּשִׁבְלֵי לְדוֹר
עַמִּי.

שְׁעָרֵי) אֵיקָרוּ נְהָרִין וְנַחֲלִין, שִׁית סְטָרִין
דְּעַלְמָא. אוֹף הָכִי אֵינוֹן שְׁעָרֵי מוֹת, וְשְׁעָרֵי
צַלְמוֹת מִסְטָרָא אַחֲרָא, דְּרִגִּין יְדִיעֵן דְּשְׁלִטִין
בְּעַלְמָא. שְׁעָרֵי מוֹת וְשְׁעָרֵי צַלְמוֹת, דָּא
נוֹקְבָא וְדָא דְכוּרָא, וְתִרְוֵייהוּ כְתָדָא.

וְעַל דָּא, אָמַר קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא לִיה לְאִיּוֹב,
בְּגִין כָּל אֵינוֹן מַלִּין, דְּאִיהוּ אָמַר (איוב ז)
כִּלְה עֲנֹן וַיִּלְךְ כֵּן יוֹרֵד שְׂאוֹל לֹא יַעֲלֶה, וְכֵן
אֵינוֹן שָׂאָר מַלִּין. אָמַר קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא
הִנְגַּלּוּ לָךְ שְׁעָרֵי מוֹת, לְמַנְדַּע דְּהָא כְּלָהוּ
בְרִשׁוֹתַי, וְכְלָהוּ זְמִינִין לְאַתְבַּעְרָא מֵעַלְמָא,
דְּכֵתִיב, (ישעיה כח) בַּלַּע הַמּוֹת לְנֹצֵחַ וְגו'.

הָא חֲזִי, (בראשית ל) וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת רַחֵל
וַיִּשְׁמַע אֵלֶיהָ אֱלֹהִים וַיִּפְתַּח אֶת רַחְמָהּ.
תְּרֵי זְמַנִּין, אֱלֹהִים אֱלֹהִים, אִמָּאֵי. אֵלֹא, חֵד
מֵעַלְמָא דְדְכוּרָא, וְחֵד מֵעַלְמָא דְנוֹקְבָא, בְּגִין
דְּכִמְזָלָא תְלִיָא מְלִתָּא.

וְכֵן אֲתַעֲרַת רַחֵל בְּשִׁמָּא דָּא, דְּכֵתִיב, (בראשית
ל) יוֹסֵף ה' לִי בֵּן אַחֵר, יָדַע יַעֲקֹב דְּאִיהִי
אֲתַחֲזִיָא לְאַשְׁלָמָא כְּלָהוּ שְׂבָטִין וְלֹא תִתְקַיִם
בְּעַלְמָא, בְּגִין כִּי בְּעָא לְמִיזֵל וְלֹא יָכִיל. וְכֵן
מָטָא זְמַנָּא דְבְנִימִין, עָרַק וְאֹזֵל לִיה, בְּגִין
דְּבִאֲרַעָא אַחֲרָא לֹא יִשְׁתַּלֵּם בִּיתָא, לְאַתְקַשְׂרָא
עַלְמָא קְדִישָׁא בֵיה.

וְהֵינּוּ דְכֵתִיב, (בראשית לא) וַיֹּאמֶר ה' אֵל יַעֲקֹב
שׁוּב אֶל אֶרֶץ אַבְוֹתֶיךָ וְלִמְלֹכֹתֶיךָ
וְאֶהְיֶה עִמָּךְ. מָאֵי וְאֶהְיֶה עִמָּךְ. אֵלֹא אָמַר
לִיה, עַד הָכָא, רַחֵל הוּת עִמָּךְ עַקֵּרָא דְבִיתָא.
מִכֵּאֵן וְלִהְלָאָה, אֲנָא אֶהָא עִמָּךְ וְאֶטֵּל בִּיתָא
כְּהַדָּךְ בְּתִרְסָר שְׂבָטִין. וְהֵינּוּ דְכֵתִיב, וְאֲנִי
בְבֹאֵי מִפְּדֵן מֵתָה עָלַי רַחֵל. עָלַי הוּהוּ, וּבְגִינֵי
הוּהוּ מְלָה דְאַתְדַּחֲנָא אִיהִי וְאַתִּיא דִּינִירָא
אַחֲרָא, וְנִטְלָא בִיתָא בְּגִינֵי לְדִיירָא עַמִּי.

וַיֹּאמֶר נִקְבָה שְׁכָרְךָ עָלֵי וְאַתְנָה. מַה זֶה נִקְבָה? אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אֹתוֹ רָשַׁע אָמַר, אֲנִי רוֹאֶה שְׂיַעֲקֹב לֹא מִסְתַּכֵּל אֲלֵא בְּנִקְבוֹת, וּמִשׁוּם זֶה יַעֲבֹד אוֹתִי. אָמַר נִקְבָה שְׁכָרְךָ, הִנֵּה נִקְבָה, שְׂהִיא שְׁכָרְךָ, כְּבָרָא שׁוֹנָה. וְאַתְנָה, אָמַר בְּאִיזוֹ נִקְבָה הִסְתַּכַּלְתָּ וְאַתְנָה, וְעַבְדֵּי אוֹתִי בְּשִׁבְלֵהּ.

וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לֹא תִתֵּן לִי מֵאוּמָה. אָמַר יַעֲקֹב, חֲלִילָה, שְׁהִרִי אֲנִי כָּל מַה שְׁעֲשִׂיתִי, לְשֵׁם כְּבוֹד הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ עֲשִׂיתִי, וְעַל כֵּן לֹא תִתֵּן לִי מֵאוּמָה, שְׁהִרִי אֲנִי דַעֲמֵי בְּזוּהָ, אֲלֵא אִם תַּעֲשֶׂה לִי [את] הַדְּבָר הַזֶּה וְגו'.

וַיִּסַּר בַּיּוֹם הַהוּא אֶת הַתְּיָשִׁים. רַבִּי אֲלֶעָזָר פִּתַּח וְאָמַר, (תהלים טו) ה' מִי יִגּוֹר בְּאַהֲלֵךְ וְגו'. הָרִי בְּאַרְנוֹ וּבְאָרוֹ הַחֲבָרִים, הוֹלֵךְ תָּמִים - זֶה אֲבָרְהָם, שְׁכָפְאֶשֶׁר נִמּוֹל נִקְרָא תָּמִים. וּפּוֹעֵל צֶדֶק - זֶה יִצְחָק. וְדַבֵּר אֲמַת - זֶה יַעֲקֹב. וְדָאֵי שְׂיַעֲקֹב נִדְבַק בְּאֲמַת. אִם הוּא בְּאֲמַת נִדְבַק, מַה הִטְעַם עֲשֶׂה עִם לְבָן בְּצוּרָה הַזֹּאת?

אֲרָא יַעֲקֹב הִבְחִין אֶת שְׁעַת הַמַּזְלָל שְׁהִיְתָה, שְׁמַתָּר לְאָדָם לְבַחֵן אֶת שְׁעֵתוֹ טָרָם יוֹשֵׁב לְאַרְצוֹ, וְאִם מַזְלוֹ עוֹמֵד בְּמַה שְׁעוֹשֶׂה - יִפְהָ, וְאִם לֹא - אֵל יוֹשִׁיט רְגְלוֹ עַד שְׂיַעֲלֵה [שִׁיעֲמַר בְּמַה שְׁעֵשָׂה] אֲלֵיו.

בֹּא רְאֵה, פְּתוּב וְעֲנֵתָה בִּי צִדְקָתִי בַּיּוֹם מִחֵר וְגו'. שְׁהִרִי הוּא לֹא עֲשֶׂה כְּדֵי שִׁיטֵּל מִשְׁלוֹ לְחִנָּם, אֲלֵא הַכֹּל בְּאֲמַת וּשְׁלֵמוֹת הַרְצוֹן, וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׁהוּא נִטֵּל רְשׁוֹת מִלְּבָן, וְעַל כֵּן פְּתוּב נִחְשֵׁתִי וְיִבְרַכְנִי ה' בְּגִלְלֵךְ. כְּמַה לְשִׁפִּים וּמִיָּנִים עֲשֶׂה לְבָן וּבַחֵן אֶת מַזְלוֹ מִשׁוּם יַעֲקֹב, וְהִיָּה מוֹצֵא בְּגִלְלֵי יַעֲקֹב מֵאֵה צֶאֱן כָּל חֲדָשׁ, וּמֵאֵה

וַיֹּאמֶר נִקְבָה שְׁכָרְךָ עָלֵי וְאַתְנָה, (בראשית ל) מֵאֵי נִקְבָה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הֵהוּא רָשַׁע אָמַר, אֲנִי חִמִּי, דִּיעֲקֹב לֹא אִסְתַּכֵּל אֲלֵא בְּנִקְבוֹתֵי, (דף קסא ע"א) וּבְגִיֵן כְּךָ יִפְלַח לִי. אָמַר נִקְבָה שְׁכָרְךָ, הֵא נִקְבָה דְאִיהוּ שְׁכָרְךָ כַּד בְּקַדְמִיתָא. וְאַתְנָה, אִימָא מֵאֵן נִקְבָה אִסְתַּכַּלְתָּ בֵּהּ, וְאַתְנָה, וּפְלַח לִי בְּגִינָה.

וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לֹא תִתֵּן לִי מֵאוּמָה, (שם) אָמַר יַעֲקֹב חֲלִילָה, דְּהָא אֲנָא כָּל מַה דְּעֵבִידְנָא, לְשֵׁם יִקְרָא דְּמִלְּפָא קַדִּישָׁא עֵבִידְנָא, (ס"א וְלֵאוֹ לְכִסּוּפָא דְנִרְמָא) וְעַל דָּא לֹא תִתֵּן לִי מֵאוּמָה, דְּהָא לֹאוֹ דַּעֲתָאֵי בְּהֵאֵי, אֲלֵא אִם תַּעֲשֶׂה לִי [את] הַדְּבָר הַזֶּה וְגו'.

וַיִּסַּר בַּיּוֹם הַהוּא אֶת הַתְּיָשִׁים. (שם) רַבִּי אֲלֶעָזָר פִּתַּח וְאָמַר, (תהלים טו) יי מִי יִגּוֹר בְּאַהֲלֵךְ וְגו', הֵא אֹקִימָנָא, וְאוֹקִמוּהָ חֲבָרִיָּא, (שם) הוֹלֵךְ תָּמִים, דָּא אֲבָרְהָם, דְּכַד אֲתַגְזֹר תָּמִים אֲקָרִי. וּפּוֹעֵל צֶדֶק, דָּא יִצְחָק. וְדוֹבֵר אֲמַת, דָּא יַעֲקֹב. וְדָאֵי יַעֲקֹב בְּאֲמַת אֲתַדְבֵּק, אִי הוּא בְּאֲמַת אֲתַדְבֵּק, מֵאֵי טַעֲמָא עַבְדֵּי עִם לְבָן כְּגוֹוָא דָּא.

אֲרָא יַעֲקֹב בַּחֵין שְׁעֵתָא דְּמַזְלִיָּה הוּהוּ. דְּשָׂרִי לִיָּה לְאִינֵשׁ, לְמַבְחֵן שְׁעֵתִיָּה, עַד לֹא יָתוּב לְאַרְעִיָּה, וְאִי מַזְלִיָּה קָאִים בְּמַה דְּעֵבִיד שְׁפִיר, וְאִי לֹאוֹ לֹא יוֹשִׁיט רְגְלוֹ עַד דִּיִּסְלַק (ס"א דְקָאִים בְּמַה דְּעֵבִיד) לְגַבִּיָּהּ.

הֵא חֲזִי, פְּתִיב, (בראשית ל) וְעֲנֵתָה בִּי צִדְקָתִי בַּיּוֹם מִחֵר וְגו', דְּהָא אִיהוּ לֹא עַבְדֵּי בְּגִין דִּיטוֹל מַדִּילִיָּה לְמַגְנָא, אֲלֵא כִּלְא בְּקוֹשְׁטָא וּשְׁלִימוֹ דְרַעוּתָא, וְלֹא עוֹד אֲלֵא דְאִיהוּ נִטֵּיל רְשׁוֹ מִלְּבָן, וְעַל דָּא כְּתִיב, (בראשית ל) נִחְשֵׁתִי וְיִבְרַכְנִי יי בְּגִלְלֵךְ. כְּמַה חֲרָשִׁין וְזִינִין עַבְדֵּי לְבָן, וּבַחֵין מַזְלִיָּה בְּגִינִיָּה דִּיעֲקֹב, וְהוּהוּ

כְּבָשִׁים וּמָאָה עֲזִים יוֹתֵר עַל צֵאֲנוּ.
רַבִּי אֲבָא אָמַר, אֶלֶף צֵאֵן וְאֶלֶף
כְּבָשִׁים וְאֶלֶף עֲזִים הִיָּה מְבִיא לוֹ
יַעֲקֹב יוֹתֵר בְּכָל חֹדֶשׁ וְחֹדֶשׁ. זֶהוּ
שִׁפְתוֹב כִּי מַעֲט אֲשֶׁר הָיָה לָּךְ לִפְנֵי
וַיִּפְרֹץ לָרֹב וַיִּבְרָךְ ה' אֶתְךָ לְרִגְלֵי.
וְהַבְרָכָה שְׁלֹמְעֵלָה אֵינָה פְּחוֹת
מֵאֶלֶף מִכָּל מִין וּמִיֵּן. נִמְצָא אֶלֶף
מֵהֶצֵּאֵן, מֵהַכְּבָשִׁים נִמְצָאוּ אֶלֶף,
מֵהָעֲזִים נִמְצָאוּ אֶלֶף, עַל כֹּל מֵה
שְׁשׁוּרָה הַבְּרָכָה שְׁלֹמְעֵלָה לֹא
פְּחוֹת מֵאֶלֶף, עַד שִׁבְשִׁבִּיל יַעֲקֹב
הַתְּעֵלָה לְבֹן לַעֲשׂוֹר רַב.

וּבְשִׁרְצָה יַעֲקֹב לְטַל שְׂכָרוֹ, לֹא
מִצָּא אֲלֵא עֲשָׂרָה מִכָּל מִין וּמִיֵּן,
וַיַּעֲקֹב חָשֵׁב אוֹתוֹ לַעֲשׂוֹר רַב. רָאָה
כִּמְהָ נִטַּל מִשְׁלוֹ מִמֶּה שְׁהָיָה נוֹתֵן
הוּא בְּזִכְרוֹתוֹ לְלִבָּן. וְכֹל זֶה שְׁעֵלָה
בּוֹ בְּיַעֲקֹב, לֹא הִיָּה אֲלֵא בְּזִרְעוֹ
שֶׁל אוֹתָם מִקְלוֹת שְׁשָׁם אֲצֵל
הֶצֵּאֵן.

בֹּא רָאָה כִּמְהָ טֵרַח אוֹתוֹ יַעֲקֹב
הַשְּׁלֵם אַחֲרֵי לִבָּן. כְּתוּב וַיִּשֶׂם דְּרָךְ
שְׁלֹשֶׁת יָמִים וְגו', וְהַבִּיא לוֹ כֹּל
הַעֲשָׂר הַזֶּה, וְעַם כֹּל זֶה לֹא רָצָה
לְבֹן שְׁיֵהִיָּה כִּף שְׂכָרוֹ שֶׁל יַעֲקֹב,
אֲלֵא נִטַּל עֲשָׂרָה מִזֶּה וְעֲשָׂרָה מִזֶּה,
וַנִּתֵּן [בְּדִי בְּנִין] לוֹ וְאָמַר לוֹ: טַל אֵת
אֵלֶּה, וְאִם יוֹלִידוּ כִּמּוֹ שְׁאֻמְרַת -
בְּצוּרָה הַזֶּה יִהְיֶה שְׂכָרְךָ. זֶהוּ
שִׁפְתוֹב וַתְּחַלֵּף אֶת מִשְׁפְּרַתִּי
עֲשָׂרַת מוֹנִים. [וּבֵאלוֹ] עֲשָׂרָה מִזֶּה
וְעֲשָׂרָה מִזֶּה, וְכְתוּב וַאֲבִיכֵן הִתֵּל
בִּי וְהִחֲלִיף אֶת מִשְׁפְּרַתִּי עֲשָׂרַת
מוֹנִים. [וּבֵאלוֹ הַעֲשָׂרָה] הַשְּׁתֵּדֵל אַחַר
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבְרָכוֹ. וּמִכָּל
מֵה שְׁהִתְנַּה לְבֹן עִם יַעֲקֹב - חִזּוֹר
בְּדַבּוּרוֹ וְנִטַּל מֵיַעֲקֹב הַכֹּל, עַד
שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חָס עָלָיו וְנִטַּל
מִשְׁלוֹ בְּזִרְעוֹ.

בְּרִיךְ הוּא, וּבְרָכִיָּה. וּמִכָּל מֵה דְשׁוּי לְבֹן עֲמִיָּה דְיַעֲקֹב, אַהֲדַר בְּמַלּוּלִיָּה,
וְנִטַּל מֵיַעֲקֹב כֹּלָא, עַד דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא חָס עָלֵיָּה, וְנִטַּל מִדִּילִיָּה
בְּזִרְעוֹ.

אֲשַׁכַּח בְּגִינִיָּה דְיַעֲקֹב, מָאָה עֲאֲנָא כָּל יִרְחָא,
וּמָאָה אַמְרִין וּמָאָה עֲזִין יַתִּיר עַל עֲאֲנִיָּה.

רַבִּי אֲבָא אָמַר, אֶלֶף עֲאֲנִין, וְאֶלֶף אַמְרִין,
וְאֶלֶף עֲזִין, הָהוּא מֵיִתִּי לִיָּה יַעֲקֹב יַתִּיר

בְּכָל יִרְחָא וְיִרְחָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ל)
כִּי מַעֲט אֲשֶׁר הָיָה לָּךְ לִפְנֵי וַיִּפְרֹץ לָרֹב
וַיִּבְרָךְ יי אוֹתְךָ לְרִגְלֵי, וּבְרָכְתָא דְלַעֲיִלָּא לָאו
אִיהוּ פְּחוֹת מֵאֶלֶף מִכָּל זֵינָא וְזֵינָא, מֵעֲאֲנִין
אֶלֶף אֲשַׁתְּפַח, מֵאַמְרִין אֶלֶף אֲשַׁתְּפַח, מֵעֲזִין
אֶלֶף אֲשַׁתְּפַח. עַל כֹּל מֵה דְשְׂרִיא בְּרָכְתָא
דְלַעֲיִלָּא, לֹא פְּחוֹת מֵאֶלֶף. עַד דְבְּגִינִיָּה
דְיַעֲקֹב אֲסַתְּלַק לְבֹן לְכִמְהָ עוֹתְרָא.

וְכַד בְּעָא יַעֲקֹב לְנִטְלִיָּה אַגְרִיָּה, לֹא אֲשַׁכַּח
אֲלֵא עֲשָׂרָה מִכָּל זֵינָא וְזֵינָא, וַיַּעֲקֹב
חָשִׁיב לִיָּה לְעוֹתְרָא סְגִי. חָמִי כִמְהָ נִטַּל
מִדִּילִיָּה, מִמֶּה דְהוּא יְהִיב אִיהוּ בְּזִכְרוֹתֵיהָ
לְלִבָּן. וְכֹל דָּא דְסָלִיק בֵּיָּה יַעֲקֹב, לֹא הוּא
אֲלֵא בְּזִרְעוֹ דְאִינוּן מִקְלוֹת, דְשׁוּי לְגַבִּי עֲנָא.

הָא חֲזִי, כִּמְהָ טֵרַח הוּא שְׁלִימָא דְיַעֲקֹב,
אַבְתְּרִיָּה דְלִבָּן. כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ל) וַיִּשֶׂם
דְרָךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים וְגו', וְהוּא אֵיִתִּי לִיָּה כֹּל
הָאֵי עוֹתְרָא. וְעַם כֹּל דָּא, לֹא בְּעָא לְבֹן דִּיהָ
אַגְרִיָּה דְיַעֲקֹב הַכִּי, אֲלֵא נִטַּל עֲשָׂרָה מִן דָּא
וְעֲשָׂרָה מִן דָּא וְיָהֵב (בְּדִיא רַבִּי) לִיָּה. וְאָמַר לִיָּה
טוֹל הַנִּי. וְאִי יוֹלִידוּ כִמְהָ דְאֻמְרַת, בְּהָאֵי
גְּוֹנָא יְהָ אַגְרָךְ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ל)

וַתְּחַלֵּף אֶת מִשְׁפְּרַתִּי עֲשָׂרַת מוֹנִים, (וּבְהַנִּי)
עֲשָׂרָה מִן דָּא וְעֲשָׂרָה מִן דָּא, וְכְתִיב, (בְּרַאשִׁית
ל) וַאֲבִיכֵן הִתֵּל בִּי וְהִחֲלִיף אֶת מִשְׁפְּרַתִּי
עֲשָׂרַת מוֹנִים. (וּבְהַנִּי עֲשָׂרָה) אֲשַׁתְּדֵל בְּתֵר קְדוּשָׁא

בְּרִיךְ הוּא, וּבְרָכִיָּה. וּמִכָּל מֵה דְשׁוּי לְבֹן עֲמִיָּה דְיַעֲקֹב, אַהֲדַר בְּמַלּוּלִיָּה,
וְנִטַּל מֵיַעֲקֹב כֹּלָא, עַד דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא חָס עָלֵיָּה, וְנִטַּל מִדִּילִיָּה
בְּזִרְעוֹ.

אמר רבי אלעזר כל הני קראי, לאחזאה חכמתא קא אתיין. דתנינן מלין דלעילא, מנהון תליין בעובדא, ומנהון במלוילא ומנהון ברעותא דלפא. ומאן דבעי לאמשכא ברכאן, בצלותא, במלוילא, ורעותא. ומנהון דלא בצלותא, אלא בעובדא תליין.

הא חזי, יעקב שלים, פל מה דעבד, בחכמתא עביד, כתיב (בראשית ל) ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים בשקתות המים, פלא בחכמתא, לאמשכא ברכאן ממפועא דכלא, לכלהו דרגין עלאין דאינון חולקיה ועדביה.

את המקלות. מאן מקלות, אלין דרגין דאינון בי דינא. אשר פצל, דאעבר מנהון דינא. ברהטים, היינו דכתיב, (שיר השירים ז) מלך אסור ברהטים, דהא מההוא מלך, אתיין ברכאן לכלהו עלמין.

דבר אחר (דף קסא ע"ב) מלך אסור ברהטים, מלך דא, אסור וקשור באינון רהטין עלאין, דמנייהו אשתקיין כלא, (ג"א אתמשכו ברכאן לכולא) ממלך עלאה. בשקתות המים, (ס"א ומתמן אשתקוין בלא שקתות המים), אלין אינון נחלין דנפקין ואתיין, עד דמטו לאתר דמתכנשי תמן. אשר תבאן הצאן לשותות, כמה דאת אמר, (תהלים קד) ישקו כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם. ובההוא אתר, דמתכנשי תמן מיא, פלהו אתיין לאשקאה מניה.

ויחמנה, (בראשית ל) מאי ויחמנה. תא חזי, בשעתא דרוח צפון נשיב, מיין גלידין ולא נגדין לבר ולא אשתקיין, בגין דדינא תלך, וקרירו דצפון גליד מיא. וכד אתער רוח דרום, מתחממי מיא, ואתעבר

אמר רבי אלעזר, כל הפסוקים הללו באו להראות החכמה, ששנינו שדברים שלמעלה, מהם תלויים במעשה, ומהם בדבור, ומהם ברוח הלב, ומי שרוצה למשך ברכות בתפלה, בדבור ורוח. ומהם שלא בתפלה, אלא תלויים במעשה.

בא ראה, יעקב השלם, כל מה שעשה, עשה בחכמה. כתוב ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים בשקתות המים. הכל בחכמה, למשך ברכות מהמעין של הכל לכל הדרגות העליונות שהן חלקו וגורלו.

את המקלות - איזה מקלות? אלו הדרגות שהן בית הדין. אשר פצל - שהעביר מהן את הדין. ברהטים - היינו שכתוב (שיר ז) מלך אסור ברהטים, שזה מהמלך ההוא באות ברכות לכל העולמות.

דבר אחר מלך אסור ברהטים - מלך זה אסור וקשור באותם הרהטים העליונים שמהם משקים את הכל (נמשכות ברכות לכל) מן המלך העליון. בשקתות המים - (ומשם משקים כל שקתות המים) אלו הם הנחלים שיוצאים ובאים עד שמגיעים למקום ששם מתפנסים. אשר תבאן הצאן לשותות - כמו שצאמר (תהלים קד) ישקו כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם. ובאותו המקום ששם מתפנסים המים, פלם באים להשקות ממנו.

ויחמנה - מה זה ויחמנה? בא ראה, בפעם שרוח צפון נושבת, המים קופאים ולא נמשכים לחוץ ולא משקים, משום שהדין תלוי, וקר הצפון מקפיא את המים. וכשמתעוררת רוח הדרום, מתחממים המים והקפאון שלהם עובר ושופעים.

אז הכל משקים, משום שהחם של הדרום מפשירים המים, וכלם מתחממים וישמחים לשנות מאותו הקר של הצפון שהיה להם בראשונה. זהו שכתוב ויחמנה. ויחמנה, והרי [ולא] כתוב ויחמו. אלא שהם כלם נקבות.

ועל זה התפון יעקב לעשות מעשה בתכמה, וזהו שכתוב ויקח לו יעקב מקל לבנה לח וגו'. פתח (רבי אלעזר) ואמר, כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו. בא ראה, כי יעקב בחר לו יה, עד כאן לא ידענו מי בחר את מי - אם הקדוש ברוך הוא בחר את יעקב, אם יעקב בחר לו את הקדוש ברוך הוא, אלא ממה שגלה הכתוב ידענו שהקדוש ברוך הוא נטל את יעקב לגורלו, שכתוב (דברים לב) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו.

תוספתא

הקשר של הקשר הטהור היה עולה לפני ולפנים טרם שמצא מקום לבית מושבו. אותו מקום אינו מקום, לא נמצא למעלה ולמטה, נאבד מן הכל. אבדון הוא מן הכל, אבדון נכר. סמא"ל שיצא מהתוף של החזק של יצחק, אבדון ומות היא הנקבה שלו, הנחש הקדמוני, אשת זנונים, שכתוב (משלי ה) רגליה ירדות מות. ואלו שנים - אבדון ומות - שמעו את תקף רצון המלך.

הסוד והסתר (הסודים) הנסתר העליון נאבד (הסוד) מהכל, טמיר מרעיונות (משנים) והרהורים. מי שנמשך אחר אלו, נאבד מן הכל. הכל בהפך זה מזה. אשריו של איש שלום, בעקב שעולה ולא

גלידו דלהון ונגדין, בדין אתשקין פלא. בגין דחמימו דדרום שראן מיא, וכלהו מתחממי וחדאן למשתי מההוא קרירו דצפון, דהנה לון בקדמיתא, הדא הוא דכתיב ויחמנה. ויחמנה, והא (ולא) כתיב ויחמו. אלא דאינון פלהו נוקבי.

ועל דא אתפיון יעקב, למעבד עובדא בתכמתא, ודא הוא דכתיב (בראשית ל) ויקח לו יעקב מקל לבנה לח וגו'. פתח (ג"א רבי אלעזר) ואמר (תהלים קלה) פי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו, תא חזי כי יעקב בחר לו יה, עד פאן לא ידענא מאן בריר למאן, אי קדשא ברין הוא בריר ליה ליעקב, אי יעקב בריר ליה לקדשא ברין הוא. אלא ממה דגלי קרא, ידענא דקדשא ברין הוא נטיל ליה ליעקב לעדביה, דכתיב, (דברים לב) פי חלק יי עמו יעקב חבל נחלתו.

תוספתא

קוטרא דקוטרא וכיא, הוה סליק לגו לגו, עד לא אשפח אתר בית מותבא. ההוא אתר לאו אתר, לאו אשפח לעילא ותתא. מפלא אתאבדי, אבדון הוי מפלא, אבדון דכורא, סמא"ל דנפס מהתובא דתוקפא דיצחק. אבדון ומות נוקבא דיליה, נחש קדמא, אשת זנונים, דכתיב (משלי ה) רגליה ירדות מות. ואלין תרין, אבדון ומות, שמעו תקפא דהורמנו דמלכא.

רזא וסתרא סתימא (ג"א טמיר) עלאה אתאבדי (ג"א טמיר) מפלא, אתאבדי (ג"א טמיר) מרעיונין (ג"א מעיונין) והרהוריין. (ס"א מאן דאתמשך בטר אילין אתאבדי מפלא. בלא בהפוכא דא מן דא מבוהי דנבר שלים בעקב דסליק ולא אתחשבו עיינין כהאי תנא ונכה לאתקרבא באמת חותמא דמלכא קדישא. תא חזי, טמירא עלאה מפלא) מניה נפק את י', נקודה עלאה. מהאי נקודה עלאה נפק פלא. אמשיך ואפיק ה', אמא עלאה דאשקי

נחשבו העינים בעשן הוה, וכה להתקרב באמת חותם המלך הקדוש. בא ראה, הסוד העליון מהכל [ממנו יצאה האות י', הנקודה העליונה. מהנקודה העליונה הוה יצא הכל, המשיך והוציא ה', האם העליונה שמשקה את הכל.

לכלא. מהאי נפיק ו', רזא דשית דאחיד לכול סטרין,
דאיהו, מקל לבנה לח, ולזו, וערמון.

תרין דרועין דאחידן ביה, אליו נפקי ואחידו בה"א
תתא, לחברא משפנא כחד ולמהוי חד. כדין,
תליסר מכילן הוו חד. ותוורא אתגליף על גוונין וסליק
על גוון פלהו. הדא הוא דכתיב (בראשית ל) מחשף הלבן,
וכדין אקרי (זכריה יד) וי אהד ושמו אהד. וכדין (תהלים כג)
יי רועי לא אחרסר. וכתיב בנאות דשא ירביצני על מי
מנוחות ינהלני נפשי ישׁובב וגו'. (ע"כ תוספתא)

הא חזי, הכי נמי יעקב, בירר אחסנתיה
ועדביה לחולקיה, וסליק לעילא מפל
דרגין, ונטיל ליה לעדביה. מקל לבנה לח,
היינו דרגא חוורא דסטר ימינא. ולזו
וערמון, היינו דרגא סומקא דסטר שמאלא.

ויפצ"ל בהן פצלות לבנות, דאעבר דינא מן
דא, ואתחבר ליה בימינא, והוא עאל

בינייהו ונטיל לון כחדא ואתעביד פלא חד
בתרי גווני. ועם כל דא, מחשף הלבן,
דיתגלי חוורא על סומקא. וכל דא למאי,
לאמשכא לדרגא דא דעדביה ברכאן
ממבושא דכלא (נ"א דחלא), ולשוואה לדרגא דא
דאיהו תלתא כחדא.

ברחמים בשקתות המים, פמה דאוקימנא.
וכדין בעובדא דא דחכמתא נגדין

ברכאן לתתא, ומתשקיין (נ"א ומתברכאן) פלהו
עלמין ושריין עליה ברכאן, פמה דאוקמוה.

דכתיב, (בראשית מט) בבקר יאכל עד וגו', ולבתר
מכאן, (שם) ולערב יחלק שלל, (דף קטב ע"א)

לאתברכא כלהו עלמין לתתא. ויעקב נטל
חולקיה, מאינון ברכאן, דשריין עליה

לתתא, בגין דאיהו חולקיה ועדבא דקודשא
ברין הוא.

מזה יצא ו', הסוד של שש
שאחזו את כל הצדדים, שהוא
מקל לבנה לח ולזו וערמון.

שרי הדרועות שאחזות בו, אלו
יוצאות ואחזות בה"א
התחתונה לחבר המשכון יחד
ולחיות אהד. ואז שלש עשרה
מדות נהיות אחת. והלבן נחלק
על הגונים ועולה על הגונים
כלם. זהו שכתוב מחשף הלבן,
ואז נקרא (זכריה ב) ה' אהד ושמו
אהד. ואז (תהלים כג) ה' רעי לא
אחרסר, וכתוב בנאות דשא
ירביצני על מי מנוחות ינהלני
נפשי ישׁובב וגו'. ע"כ תוספתא.
בא ראה, כף גם יעקב בחר את
ירשתו וגורלו לחלקו, ועלה
למעלה מפל הדרגות ונטל אותו
לגורלו. מקל לבנה לח - הינו
הדרגה הלבנה של צד הימין.
ולזו וערמון - הינו הדרגה
האדמה של צד שמאל.

ויפצ"ל בהם פצלות לבנות -
שהעביר מזה את הדין וחבר
אותו לימין, והוא נכנס ביניהם
ונטל אותם יחד ונעשה הכל
אהד בשני גונים. ועם כל זה
מחשף הלבן, שיתגלה הלבן על
האדם. וכל זה למה? למשף את
הדרגה הזו של גורלו ברכות מן
המעין של הכל (של החל), ולשים
את הדרגה הזו שהיא שלש
כאחת.

ברחמים בשקתות המים - כמו
שבארנו, ואז במעשה הזה של
חכמה שופעות הברכות למטה
וימשקים ומתברכים כל העולמות
ושורות עליהם הברכות, כמו
שפרשוק (בראשית מט) שכתוב
בבקר יאכל עד וגו', ואחר מכאן
- ולערב יחלק שלל, שיתברכו
כל העולמות למטה. ויעקב נטל
חלקו מאותן הברכות עליו למטה, משום שהוא חלקו וגורלו של הקדוש ברוך הוא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֲהֵלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהִלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

השיחות של העשור הזה עם ישראל? מה

המפגיש - אולם גם בעת שנעלה ברצונו להעריב את העולם, והוא מביט לארץ ונתרעד - מפני פחד גלגולו, וגם כבר יגע בהרים ונשטו - ע"י רבעת הארץ, ע"י אש המבול והתהריב ערים ומדינות, כפי"א גם אז עין ה' איל וקציו, ואז יבט רכ העלביד והתעשש את הרשעים. ובקל"י יקר בראיית פסח לה פסוק ז: ומה שאמר ותקבר מתחת לבית אל. רמי בקה שהפסידה כנראה שהי' בית אל היה בקה ואילו לא הכפיפה הנה הנהר גועש עליהם כמו שדרכשו אצל ה' וצלש ושמח לה ע"כ. [גון כתוב באריות על זה השירות בדש.

אך צינן מה שהיה בעת מותו תורה, כמו שקובנו בעתה"ל (ס"ח). כתיב "אלקים בצאתך לפני עיניך בצעזעך את רשימון פלה:

(ט) ארץ נעלשה את שמיים נטפו מפני אלקים זה כינוי מפני אלקים ישראל; ועוד שם לפה התקדו הרים בגנינים הנה חמד אלקים לשבתו ארץ, וישלן ארץ, רכב אלקים רבנים אלפי שואן אד - ין גם כינוי פקדש, ע"ש פל הכפיק.

הר אלקים הר ג'שו הר בגנינים הר ג'שו: צילת למרזם שבי'ת שבי' לטחת מתנות באדם ואף סוקרים לישכן זה אלקים: והנה פסוק כ"ט, קול ה' פפת וגו' קול ה' שבר ארצים ונשרר ה' את ארץ הלבנון, וקרדו פמו על וגו', ע"ש פל הכפיק.

וזה הנה קמבואר שם ברש"י, בעת מותו תורה, תינון דבועלם נעשו שנויים עצומים, הארץ נעלשה, השמיים נטפו, ההרים קדו, ארץ הלבנון נעלשו, וקרדו ונשרר ועוד.

קמ"כ אפשר לראר על דרך הפסוק: "בצאת ישראל ממצרים וגו' הים ראה וגם הירדן יסוב להיחלה ההרים קדו כאלם, ובעות רכני צאו, מה לך בים ין פנים וגו' מלפני הנהן חוילי ארץ, וגו', שילעם ישראל לך פתיחה ממשע אל - ה. ועקב מה שאין פן לאמות העולם הם ארצים להעריב ההדקה ונצפת המיוס וזאר מרעין בשילוש, וכל זה נכותו כמראה פן אדם מוים חלמיש למעינו מוים", בבחינת אין מוים אלא תורה, שכןכות ליפוד וז"ל מנעינים ליראת שמיים ואין ארצים ליראת נפולות.

ובמה שינה הוא שיהיה כמו שכותב משה רבינו ומוסרים גלויים כמראה פן נוגה למים גלויים נכותו הרשע"י הקדוש שידוע מהא"י הק' שהרשב"י הוא נשמת משה רבינו ע"ה, ובה אפסך לפרש הפסוק "ונדבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לבאור זה הנהן אשר אנה ה", כהקדש מה דאיתא בתקונים (תיקון ס"ט דף ק"ב רע"ג) אפסך אתפשטותא דמשה בכל דבא ודא, בכל צדדי חתכם דמתעסק במשה, שכתב לך (צ"ת) בשם מנא קרישא (ד"כ), שכתב לך ודור וירדו ויעצונו מנשמות מטרע"ה ומתקשיון

אפכת לנו מה ישלש שם באיזה מדינה חרוקה? בשבוע שעבר ביום ב' הנה פאן בארצנו הקדושה חסיון גדול מאד ורוח תוק ומקמת פו מילפוס פמה פתים, ובגולה רכר הנה מי מה חושב מה זה קשור אלינו, הלא זה רכב שבע הכריאה, פמה פסע פר פעס חם!

פמה פסע אפסיי נה פא אלי יהודי עורך דין עם שאילה מאד קשה, ובתוך הדברים ספר לי שאירון עם סוכיה הקליטו פיוון שבימים שני שעבר הנה צריר לבוא לארץ העשון מהר הנעלש, ולכן אורוים לא יוכלו לטום ואין אפסרות להתמאות, על פן זה תמון הני טוב לירושל על ארץ ישראל פל המילים ישלש להם, מי יודע פמה שירות אפסים טילום שהיטו, ונדבא לא יוכל לעשות גלום. מפני העשון המתוך שישנה על ארץ ישראל.

מה עושה הקב"ה בכוח ישלש לנו כבר לערך 2000 שיעורים ביו"ט, שלח לנו רוח חזקה עם חסיון גדול, ובהם בגנינים נשקופו וישוה הנה השמון מתוך עצמיים, אכל פל הארץ היטה שפחה, ולא חשבו גלום ממה שישנה, ואיזה נשים אנחתו עוברים, וכל ארץ

בגוף ננפש של חקמי הדור עיני העדה, ללכת בדרך ידועת פה חום כו'. וקמרינו גם שיש"ל בכהו מקומות (שבת ק"א ע"ב, ספה ל"ט ע"א, פ"ח ל"ח ע"ב, הלוי ע"א) שפארנו על התנאים והאמוראים משה שפיר מקאת"ר. ופירש"י בקפה שם, משה - גדול הדור ובמקמת הש"ס שם אין למ"ש הש"י בשפת דף ק"א, משה שפיר קאמר - גלומר כבני בדרו משה דרור, עיי"ש, ותינו מלקל"ת"ה ומנהיג בכל דור ודור יש בו ניצוץ של משה רבינו ממינתו ע"ה.

ותכתבו על זה שש"י הרשה נאמון שפקל דוח בחינת משה שבודו, על ידו פועל משה רבינו ע"ה בנאיש הדור שניקמו את מצות ה' בכלל, ומעמינו אותם בבחינת ומדנה שמשנה רעה שייקמו אותם.

והנה התורה היא נאחית ותמידית, והוא נודבר משה אל ראשי המטות, היינו אשר וכן חכמי ע"ה דבר אל ראשי המטות שבודרו, ובה חכמי הדור שהם אתפשטותא דמשה לכל דור ודור מדברים לבני ישראל שבודרים, לאמר לדורות אמריהם, הנה הנהן אשר אנה ה', שניקמו את מצויות ה' באפן כנה שמשנה רבינו ע"ה מלפנים מתיקום, היינו באפן ובכחינת שהוא מראה להם (מראה באצבעו ואומר ויהי), היינו בבחינתו כפי שמשנה רבינו והרשע"י עליהם השלום, רעה למתיקום, ונה אפ"ל על פל רכ ומגיד שישוע מתיקום, ומאוריג השיעורים, כמו שכתב מראה ה"ל כבאר המתקוני וזהו המתפידים והיהו דיותר רכקוש, שנה סוכב על פלו המקומים שיעורים וזהו הקדוש והיהו ממנכים לעולם ונה, ומכנה על דברי הנבי"א ז"ל ספר שלם בשם "במדריכו רכבים", עיי"ש.

ישאלו וישבו לכמה, ובי' גלום אל קנה לעם ישראל, וניצלנו בי"ה. וקראת את ידו המשקפה המשפלה, וכלבונו תסמיכה לארץ ישראל הגיע עשו מתקפל, ואילו לארץ ישראל לא נכנס, וזהו ממשל גם גלוי.

אפס מה ששרה ביום שפיטנו את ספר הווהר הקדוש לפי סדר הנהן הימי, המדפס ביי"ב רכבים ליי"ב חודשי השנה, פאוור היום ממש נסקפה המפלחמה בענה, זה הנה בחודש סבת, ותדור מיליון אנשים לביתם, אחר שיהו בגלות קשה כבר פמה שבועות ויב"ה על תמים המילים שהנהן שם, פכות הכשע"י הווהר הקדוש, פו יגור ה' להלאה.

וכבות זו התקיימו דברי הווהר הקדוש "בספרא דא יפקוון מלותא", היינו, שרכ בגמר פל הספר פולו יצאו מן הגלות הקטנה שעברה עליו, וכעת נוכל להכין מזה, שאם נשים פולנו את ה"והר המחולק" דבר יום ביומו (דיה היקום), באפלי רבבות סימני הווהר גנורא ונהה להקטנות השב"י, שהיונו "ובינו דעתיון ישראל למשעם מפואיקא דני" דאיהו האי ספר הווהר פכיוו פון מן גלותא ברבמי".

ובאותה תקופה ארע עוד גם, אשר רבי שמעון פן וזהאי הציל את כל תלמידי בית שמש מקמטילים ארבי הטנון שהיו מוכנים למעט לבית שמש ח"ו.

בעתוים ידווחו אז ובמשי"כ פלשת יהיו תשים"ט ז'י"ק (פמוו פבלת התורה) נראה, כי החסמים שאף להכניו את בית שמש כמספר טילים יותר גדול מאשר ששלחו לאישור או לבאר שבע, כי רצו לפגע בפעילות אטום, שידוע שבבית שמש יש הרים מליאים עם פצצות אטום. והגיע וכי מיל אחד פמה קילומטר מבית שמש, והתחילו את זה בסה, כדי שלא ינדע להם המקום איפה המקום שהגיע ולשלוח ח"ו יותר מילים, והכל הנה נכות הווהר הימי שעבדו על זה יוקם וילקה ברית שמש.

בשיפסיתת הספור הנה להגע"ה רכב נחום ראובנעור אשפ"י"א ושנה לבנות ולקפון לערך 300 מקאות, אפרי לי שההדברים פשוטים וימי חורפו נהן וישמע מפני פעה ה' הסל"ב זצ"ל בעצמו, וכך ספר לו: קשהישע הגדול י"מש כעה 3 מיליון יהודים באירופה, אמהה זה פלום: "אי אפסך נצח רשע זה, ולקחתו לא לא תספעים אלא אם פו וקמוו יהודים ונקדו וזהו הקדוש". לכן ישב בעל "הספם" והרגם הווהר ללשוו הסודש שיהיה מוכר ליהודים פשוטים כפי השגתם, ואפן פסויים עבותה, היום שנגמר הספרים על ספר הווהר, נהן הטל הימעי י"ש תבוסה קשה בפולחוק, וכך נצלו מעט יהודים ששרדו, ובנשים גלויים נגלה ארץ ישראל